

Ті вечори на Запоріжжі,
У Вознесенівці
над Дніпром...
Скипають квітом весняні вишні,
А батьку з матір'ю —
сорок разом!
Дрімає хата в сорочці білій,
На призьбі місяць,
як дід сидить.
А тато з мамою пісню ділять
На нижчу й вищу
квітучу віть.
Коли просвічена і висока
Здіймалась пісня та й до зорі,
Зривався тато весняноокий,
її приманював до землі.
І віть тонесенька, віть пісенна, —
Як нить обірвана у вишині.
Тоді два голоси та й приторкались,
З душі у душу любов лили.
Як довго-довго вони літали!
Як ніжно-ніжно вони цвіли!

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.